

Ilinca Dumitrescu – excelența recitalului pianistic

(Grigore Constantinescu – 1 iulie 2015)

Pentru a doua oară în această stagiune, Ilinca Dumitrescu a susținut un recital de pian pe scena Ateneului Român, continuându-și astfel activitatea solistică în centrul vieții muzicale românești, cu alternanță a prezențelor interpretative în țară sau în turnee peste hotare.

Ca în majoritatea unor astfel de împrejurări, demonstrația valorică este realizată pornind de la proiectul fiecărei manifestări. Astfel, ieri seara, programul propus audiției reunea performanța cu investigarea. Ilinca Dumitrescu i-a invitat pe melomani la audiții din marele repertoriu pianistic sau, totodată, la revelații muzicale ale unor lucrări mai puțin familiare.

În prima parte a recitalului său, Ilinca Dumitrescu și-a dorit să reactiveze în memoria spectatorilor muzica din Barocul târziu, cântând cu strălucire și viteză șase „Sonate” de Domenico Scarlatti, nume prezent cu titlu de glorie în discografia sa. Starea spirituală, activarea frazării, varietatea sonorităților și-au aflat locul în derularea discursului claviaturii. Dialogul în timp al măștrilor s-a continuat apoi cu un florilegiu pianistic – muzică de Fr. Chopin: Mazurca în fa diez minor, Mazurca în la minor, Vals în do diez minor, Vals în mi minor op. Posth., Impromptu nr.1 în la bemol major, „Fantaisie – Impromptu”. Triada sunet – expresie – sentiment s-a împlinit firesc în redarea capodoperelor chopiniene.

Interesul propunerii de creații componistice ale secolului XX ni se dezvăluie prin selecția pe care s-a construit a doua parte a recitalului, cuprinzând lucrări rar cântate. Mai întâi „Nocturna” de Benjamin Britten, lucrare scrisă de acest maestru englez pentru programul Concursului pianistic de la Leeds. Apoi, în finalul acestei întâlniri, Ilinca Dumitrescu dezvăluia înțelesurile măiestriei componistice a muzicianului G. Ligetti. O lucrare amplă – aproximativ 30 de minute – purtând un titlu aparte „Musica riservata” una variațională, improvizatorică, ironia, fantezia și tragicul în dificila imagine sonoră a unei creații de mare virtuozitate polifonică, melodică și stilistică.

Acum, ca și în istoria carierei Ilincăi Dumitrescu, cultura muzicală, concepția interpretativă și forța personalității sale artistice își impun prestigiul, așa cum de atâtea ori elogiile adresate ilustrei artiste au făcut-o. Merită citată o singură cronică ce se potrivește recitalului audiat, cronică publicată cu ceva timp în urmă după un concert susținut la Buenos Aires: „Publicul, vizibil emoționat, a părăsit sala cu convingerea de a fi avut prilejul să cunoască o mare pianistă, care știe să-și desfășoare toată elocința pianistică, mereu în slujba muzicii”.